

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/19/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012200097
Dátum vydania rozhodnutia:	15.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7012200097.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu: S. C., bytom I., zast. JUDr. Želmíra Varjassyová, AK so sídlom Kpt. Nálepku 20, Michalovce, proti žalovanej Sociálnej poisťovni - ústredie, Bratislava, Ul. 29. augusta č. 8, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 56681-2/2011- BA z 25.11.2011, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/19/2012 - 34 z 13.12.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/19/2012 - 34 zo dňa 13. decembra 2012 p o t v r d z u j e.

Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 67,88 Eur do 30 dní odo dňa doručenia tohto rozsudku na účet právnej zástupkyne JUDr. Želmíry Varjassyovej.

Odôvodnenie

Rozsudkom krajského súdu bolo zrušené z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. d) OSP rozhodnutie odporkyne, ktorým potvrdila rozhodnutie SP - pobočka v Michalovciach zo 14.9.2011 č. 31755-3/2011 - MI, ktorým nebol žalobcovi priznaný nárok na dávku v nezamestnanosti. Podľa názoru krajského súdu prvostupňový správny orgán, ale ani žalovaná v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia sa dôsledne nevyporiadali so všetkými skutočnosťami ohľadne spôsobu určenia bydliska v zmysle čl. 11 ods. 1 a 2 nariadenia EP a Rady č. 987/2009 zo 16.9.2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia(ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia. Je pravdou, že žalovaná v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia poukázala na článok 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/209 písm. a), b), i), ii), iii), iv), vi), ale vôbec sa nevyporiadala s ods. 2 uvedeného Nariadenia a nezisťovala, či došlo, resp. nedošlo k dohode medzi dotknutými inštitúciami na určenie skutočného miesta bydliska žalobcu a vôbec nezisťovala úmysel žalobcu a tiež okolnosti a dôvody, ktoré ho viedli k presťahovaniu a predovšetkým k zamestnaniu vo Veľkej Británii od 23.05.2008 do 22.05.2011. Aký bol úmysel žalobcu a aké skutočnosti a okolnosti ho viedli k tomu, že v rozhodujúcom období sa presťahoval do Veľkej Británie, kde si našiel zamestnanie by mohol zistiť výsluchom samotného žalobcu. Takto však prvostupňový správny orgán, ale ani žalovaná v tejto veci

nepostupovali a s týmito skutočnosťami sa ani jej správny orgán v rozhodnutí dostatočne nevysporiadal.

Na základe uvedených skutočností súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a dôvodoch uvedených v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutia správnych orgánov sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, a preto ich podľa § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. zrušil a vrátil na ďalšie konanie.

Preto úlohou žalovanej bude výsluchom žalobcu zistiť čo bolo skutočne dôvodom a za akých okolností vycestoval žalobca za prácou do Veľkej Británie, aký bol jeho úmysel a aj na základe takto zistených skutočností vydať nové rozhodnutie, ktoré bude mať náležitosti stanovené v § 209 zákona o sociálnom poistení a predovšetkým v odôvodnení rozhodnutia sa musí vysporiadať so všetkými skutočnosťami rozhodujúcimi pre určenie bydliska žalobcu v súlade s článkom 11, ods. 1, 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009.

Žalovaná žiadala prvostupňový rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Podľa žalovanej je jej rozhodnutie dostatočne zdôvodnené a zrozumiteľné. V konaní o nároku žalobcu na dávku v nezamestnanosti boli bez pochybností preukázané všetky rozhodujúce skutočnosti- doba trvania prítomnosti žalobcu na území dotknutého členského štátu EU, charakter vykonávanej činnosti na území VB, jeho rodinná a bytová situácia, a ktorý členský štát sa považuje za bydlisko žalobcu na daňové účely. Žalovaná ďalej zdôraznila, že bolo jednoznačne v konaní preukázané, že na účely nároku na dávku v nezamestnanosti nie je možné považovať bydlisko žalobcu počas jeho zamestnania vo VB za zachované na území SR.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že v zahraničí si nevytvoril také silné väzby, či už priateľské alebo pracovné, ktoré by sa dali porovnať s väzbami na Slovensku, kde mal domov, byt, rodičov, súrodencov, a aj napriek tomu, že dcéra zostala v zahraničí, on tam nemal záujem zotrvať a pracovať. Má za to, že správne orgány nedostatočne zistili skutkový stav veci, nepreverili dostatočne predložené listinné dôkazy, nevypočuli ho a nespolicovali s príslušnými orgánmi VB, ako to ukladajú príslušné nariadenia.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu v medziach podaného odvolania, oboznámil sa s obsahom spisu žalovanej o skúmaní podmienok na priznania nároku na dávku v nezamestnanosti, ako aj so spisom krajského súdu, a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a preto rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu, ktorý rozhodnutie odporkyne zrušil pre nepreskúmateľnosť spočívajúcu v nedostatku dôvodov pre zamietnutie žiadosti. Odvolací súd na doplnenie dôvodov prvostupňového rozsudku poukazuje na to, že nedostatok dôvodov rozhodnutia vyplýva aj z nedostatočného zistenia skutkového stavu veci, pretože skutkové zistenia nedávajú dostatočný podklad pre záver, že žiadateľ o dávku v nezamestnanosti si počas svojej poslednej zárobkovej činnosti vo VB nezachoval svoje bydlisko v SR.

Odvolací súd už opakovane judikoval (napr. vo veci 4Sžo/3/2013), že podľa § 196 a 209 zák. č. 461/2003 Z.z. bolo povinnosťou žalovaného (a prvostupňového orgánu) riadne zistiť skutkový stav veci a v tomto smere vykonať potrebné dokazovanie a to aj výsluchom žalobcu, vyhodnotiť listinné dôkazy, najmä znaky týkajúce sa zachovania si bydliska na území SR v byte, na ktorého rekonštrukciu žalobca poukazoval a to vo všetkých časových súvislostiach s odchodom a príchodom do a zo zahraničia, pričom odvolací súd dodáva,

1. že nepovažuje za dostatočné písomné podklady pre rozhodnutie napr. len na základe vyplnenia formalizovaného „dotazníka na účely preukázania bydliska“
2. bez podrobného a bezprostredného vypočutia žiadateľa o dávku v nezamestnanosti nie je možné určiť „centrum záujmov dotknutej osoby“ podľa čl. 11 Nariadenia č. 987/2009 a pokiaľ žalovaný v tomto smere vyvodil skutkové a právne závery, tieto nie sú založené na riadne zistenom skutkovom stave veci. Odvolací súd pripomína, že najmä otázku rodinných väzieb nie je možné posúdiť len na základe formalizovaného tlačiva, ktorého púhe vyplnenie len požadovaných údajov môže byť bez uvedenia

súvislosti aj na ujmu žiadateľa.

3. Podľa názoru odvolacieho súdu na základe doterajšieho dokazovania sa nemožno bez akýchkoľvek pochybností stotožniť s názorom žalovanej, že o mieste bydliska žalobcu na základe kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia pochybnosti nevznikli a preto nebolo možné aplikovať čl. 11 ods. 2 tohto nariadenia, t. j. skúmať aj úmysel dotknutej osoby. Predovšetkým je treba uviesť, že súčasťou skúmania „miesta bydliska“ nie je len preukázanie skutočností svedčiacich o nezachovaní bydliska v SR, ale aj skúmanie reálnych podmienok existencie bývania o mieste pobytu - výkonu zamestnania. V tomto smere nebol vykonaný žiadny dôkaz. Prítomnosť žalobcu vo Veľkej Británii nemohol žalovaný považovať bez ďalšieho za trvalý a stabilný bez skúmania okrem iného aj otázky reálneho bydliska vo Veľkej Británii. Napokon bude na žalovanom, aby osvedčil zhodu názorov na bydlisko žalobcu v zmysle čl. 11 ods. 1 Nariadenia s príslušnou inštitúciou Veľkej Británie o určení „centra záujmov“ dotknutej osoby.

4. V konečnom dôsledku žalovaná sa nezaoberala ani otázkou určenia bydliska osoby žiadateľa o dávku v nezamestnanosti v prípade, ak príslušné inštitúcie členských štátov neurčili po vzájomnej dohode centrum záujmov dotknutej osoby, najmä teda neuviedla závery takých rokovaní.

Z týchto dôvodov odvolací súd prvostupňový rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

Podľa § 250k ods. 1 OSP žalobcovi patrí aj náhrada trov odvolacieho konania, v ktorom bol úspešný a trovy sú dané odmenou za jeden úkon právnej služby á 60,07 Eur a paušálom v sume 7,81 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.